

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ.

LE COURRIER GREC,

JOURNAL POLITIQUE, LITTÉRAIRE ET INDUSTRIEL.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ εκδίδεται δις τῆς ἡμέρας, τὴν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν. — Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι 40 δραχμ. κατ' ἔτος προληπτικῶς. — Ἡ τιμὴ τῶν καταχωρήσεων οἶλε εἶναι 30 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ φύλλου, καὶ 12 λεπτά διὰ τὸν στίχον τοῦ Παραρτήματος. — Ἡ συνδρομὴ γίνεται ἐν Ἀθήναις μὴν εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἐντὸς τοῦ Καταστήματος τῆς Γενικῆς Διοικήσεως τῶν Ταχυδρομίων Δικταριακῶν τῶν Β. Ἐφημερίδων εἰς τὴν ἑξῆς Ἐπαρχίας παρὰ τοῖς Διοικηταῖς τῶν ταχυδρομίων, καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῖς Κυριοῖς Ἑλλήν. Προξένους.

Le COURRIER GREC paraît le Dimanche et Jeudi de chaque semaine. Le prix de l'abonnement est de 40 d par an, payables d'avance. — Prix des insertions, 30 lepta par ligne de 50 lettres dans la feuille, et 12 dans les suppléments. — On s'abonne à Athènes, à la direction générale des postes, bureau d'expédition des journaux du gouvernement; chez les directeurs de Postes dans l'intér. et chez MM. les Consuls de Grèce à l'étranger.

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 Φεβρουαρίου. 1841.

DIMANCHE, 28 Février 1841.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ο Θ Ω Ν
Ε Λ Ε Ω Θ Ε Ο Υ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἀπερασίσαμεν καὶ διορίζομεν τὸν ἡμέτερον Σύμβουλον τῆς Ἐπικρατείας εἰς ἕκτακτον ὑπηρεσίαν καὶ ἕκτακτον Πρόεδρον καὶ πληρεξούσιον ὑπουργὸν παρὰ τῇ Ἀγγλικῇ Ἀδελφ. Κύριον Α. Μαυροκορδάτον, πεποιοῦτες ἰδιαζόντως εἰς τὰ προτερήματα καὶ εἰς τὰς περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ἀποδεδειγμένας γνώσεις αὐτοῦ, Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματείᾳ μὲ τὸν κανονικὸν μισθὸν, ἐγκρίνοντες εἰς αὐτὸν καὶ ἑξ ἑκατομμυρίων δραχμῶν κατ' ἔτος περιπλέον δι' ἑξοδα παραστάσεως ἀναθέτομεν δὲ εἰς αὐτὸν συγχρόνως καὶ τὴν προεδρίαν, ἐν τῷ Ἰπουργικῷ Συμβουλίῳ, ὡς αἰεὶ ἡμεῖς δὲν παρευρισκόμεθα ἐν αὐτῷ.
Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας παραγγέλλεται νὰ προσυπογράψῃ καὶ δημοσιεύσῃ τὸ παρὸν Διάταγμα.
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 (22) Φεβρουαρίου 1841.

Ο Θ Ω Ν.

Ὁ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ΣΧΜΑΤΣ.

ΑΘΗΝΑΙ, 15 Φεβρουαρίου 1841

Βαθεῖαν ἐπροξένησεν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης ἐντύπωσιν ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνάκλησις τοῦ Κ. Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου καὶ ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν σχέσεων ἡ Βασιλικὴ αὐτὴ ἀπόφασις δὲν ἠδύνατο τῶνόντι νὰ μὴ ἐπιστήσῃ τὴν κοινὴν προσοχὴν.

Ἡ Κυβέρνησις κατέσκα εἰς τὰ πράγματα ἄνδρα ἕξοχον, οἷος ὁ Κ. Μαυροκορδάτος, παρέχει εὐγλωττον τὴν ἀνάγκην τῆς πολλῆς κατ' αὐτῆς ἐκσφενδονισθείσης κατηγορίας ὅτι περιφρονεῖ ἄθρον ἡ φοβεῖται τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι διέπρεψαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ διεύθυνον τὴν τύχην τοῦ Κράτους πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλικῆς ἐξουσίας· ὁ διορισμὸς τοῦ νέου ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Γραμματέως ψεύδει ἐντελῶς πᾶσαν τοιαύτης φύσεως ὑπόνοιαν. Ὁ Κ. Μαυροκορδάτος εἶναι εἰς τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἡ φήμη τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἐν μέσῳ κρίσιμων περιστάσεων μαρτυρεῖ ἀφ' ἐνὸς τὴν ἰκανότητά του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐγγυᾶται τὴν ὁρίαν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ δραστήριον καὶ ἐμφορὸν ἐπιβροχὴν εἰς τὰ πράγματα τῆς πατρίδος. Ἐκτὸς δὲ τούτου, πολλὰ ἤδη ἐστὶ διακρίψας ὡς πρέσβυς τοῦ Βασιλέως ἐν μέσῳ τῶν πρώτων ἔθνων τῆς Εὐρώπης, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἀναπτύξῃ ἐτι μᾶλλον τὴν πολιτικὴν του ἀξίαν, σπουδάζας ἐκ τοῦ προσεχούς τὰς διαθέσεις καὶ τὰ συμφέροντα τὰ συνδέοντα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰς Εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν περιεφρόνησεν εἰμὴ τὰς παραλόγους ἀξιώσεις καὶ δὲν ἐροβήθη εἰμὴ τὴν κακὴν θέλησιν, τὴν παραφορὰν καὶ τὸ ἀποκλειστικὸν πνεῦμα τῶν κομμάτων. Δὲν ἠδύνατο ὅμως πώποτε νὰ συλλάβῃ τοιαῦτα αἰσθήματα πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τῶν

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ.

Ὁ ἐνδοξὸς ἀντιναύαρχος ἐγενήθη εἰς Ἴδραν τὸ 1785 ἀπὸ οικογένειαν εὐτελεῆ καὶ ἤρξισεν τὸ στάδιόν του ὡς ναυτικῆς ἀπλοῦς ἐπὶ ἐμπορικῶν πλοίων· εἶναι γνωστὸν πῶς εἰς τὸ διάστημα δυν τῶν πολέμων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ Ἀυτοκρατορίας, οἱ καρτερόφυγοι ναυτικοὶ μὲς κατατολιμῶντες τῶν πολεμικῶν ἀποκλεισμῶν καὶ ἀντιπαρατασσόμενοι εἰς τοὺς καταδρομὰς τῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς πειρατὰς τῆς Ἀφρικῆς, μετέβαλον τὸ ἐμπόριον εἰς σχολὴν παρασκευαστικὴν τῶν ἀειμνήστων ἀγώνων τοὺς ὁποίους ἠγωνίσθησαν κατὰ τῶν στόλων τοῦ Σουλτάνου. Εἰς τὰς περιστάσεις ἐκείνας ὁ Σαχτούρης διεκρίθη ἐν μέσῳ ἄλλων τῶσων τολμηρῶν συναδελφῶν καὶ τῶσά τινι ἀπέκτησεν ὑπόληψιν, ὅστε κατὰ τὸ 1806 ὁ Βούλγαρις τοῦ ἐπιστεῦθη ἐν τῶν πλοίωντων. Ἐκτὸς μέχρι τοῦ 1819 ὁ Σαχτούρης ἰδεωρεῖτο εἰς Ἴδραν ὡς εἰς τῶνδεξιωτέρων, νεημονεστέρων καὶ γενναϊστέρων πλοιάρχων τῆς νήσου· ἀλλὰ δὲν ἤρκειτο νὰ γίνεταί ἀξιος τῆς ἐνοίας τῶν ἀνωτέρων του διὰ πολυειδῶν ἀγώνων καὶ κινδύνων, ἤθελε ν' ἀγαπάται καὶ ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του καὶ ἠγαπήτο τῶνόντι διὰ τὸν καλοκαγαθίαν καὶ τὰς ἄλλας προσωπικὰς του ἀρετὰς.

Οὕτως ἡ ἐπαναστάσις τοῦ 1821 εὗρεν αὐτὸν παρεσκευασμένον νὰ διατρέξῃ τὸ ὅποιον ἠνοίγετο εἰς τοὺς ναυτικούς μας νέον στάδιον καὶ τῶνόντι ὁ Σαχτούρης κατετάχθη μεταξὺ τῶν πρώτων πλοιάρχων οἵτινες ὑπὸ τὴν ναυαρχίαν τοῦ Τορμάζην καὶ τοῦ Μιαούλη προήχθησαν εἰς τὰς κατὰ τὸ Ὀθωμανικὸν στόλου ἐλθροπραξίας.

Ὁ Σαχτούρης συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τῆς ναυμαχίας τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κατὰ τὸ 1822· ἡ φρόνησις καὶ ἡ γενναϊότης τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς τὴν ἀνίστην ἐκείνην ἀλλὰ τοσοῦτον ἐνδοξον πάλιν τὸν ἐξειροτόνισαν ἕνα τῶν μελλόντων ἀρχηγῶν τοῦ Ἰδραϊκοῦ στόλου καὶ τῶνόντι μετὰ τὰς ναυμαχίας τῶν Ψαρῶν καὶ τῆς Χίου ἔπευ ἠρίστευσε καὶ αὐθις, ἐδιορίσθη ἀντιναύαρχος ὑπὸ τῆς βουλῆς τῆς Ἴδρας καὶ ἔλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς β'. μοίρας τοῦ στόλου.

INTERIEUR.

Ο Θ Ω Ν
PAR LA GRACE DE DIEU
ROI E LA GRECE.

Confians en les qualités et en les connaissances du service de Notre Conseiller d'Etat en service extraordinaire, Envoyé Extraordinaire et Ministre Plénipotentiaire près la Cour d'Angleterre, Sieur *Alexandre Mavrocordato*, le nommons Ministre de la Maison du Roi et des Affaires Etrangères, avec le traitement ordinaire, en outre du quel Nous lui accordons un supplément de six mille drachmes par an, pour frais de représentation.

Nous chargeons en même tems M^r. A. Mavrocordato de la Présidence du Conseil des Ministres toutes, les fois que Nous n'y serons pas présents.

Notre Ministre de la Guerre est chargé de la publication de la présente ordonnance.

Athènes, le 10|22 février 1841.

Ο Θ Ω Ν

SHMALTZ.

ATHENES, le 27 Février 1841.

Le rappel en Grèce, et la nomination au ministère de la Maison du Roi et des Affaires Etrangères, de M^r. Alexandre Mavrocordato viennent de produire une vive impression sur l'esprit public, et ces actes du pouvoir Royal sont en effet de nature à attirer l'attention générale.

En appelant à faire partie du Ministère un personnage aussi célèbre et aussi distingué que M^r. Mavrocordato, le gouvernement répond éloquentement aux imputations souvent dirigées contre lui, pour faire croire qu'il dédaigne ou redoute le concours des hommes qui ont joué un rôle remarquable pendant les événements de la révolution, et qui ont dirigé le pays avant l'installation du gouvernement monarchique.

Aujourd'hui la nomination de M^r. Mavrocordato dément victorieusement toute espèce d'opinion de semblable nature. Certes, parmi les hommes dont l'influence se fit le plus énergiquement sentir en Grèce pendant la guerre de l'indépendance, M^r. Mavrocordato occupe un des premiers rangs. La réputation qu'il a su acquérir dans les circonstances les plus ardues est la preuve d'une parfaite connaissance des éléments qui composent la société grecque, et la garantie de l'intelligente et efficace influence qu'il peut encore exercer dans le gouvernement du pays. En outre, le long séjour que, dans une éminente position, M^r. Mavrocordato vient de faire en Europe, lui a fourni les moyens de compléter sa valeur politique déjà acquise, par un étude pratique des dispositions et des intérêts qui mettent la Grèce et les cabinets européens en relations.

On voit donc qu'en réalité le gouvernement n'a jamais dédaigné que

GEORGES SACHTOURIS.

Né vers 1785 à Hydra d'une famille obscure, Georges Sachtouris commença sa glorieuse carrière en servant, comme simple marin, à bord des bâtimens hydriotes, dans les circonstances les plus propres à développer l'intelligente intrépidité qui était la base de son caractère. On sait comment, pendant toute la durée des guerres de la révolution française, de l'empire, et jusqu'à la prise d'Alger par les français, les aventureux marins de la Grèce, affrontant les croisières d'Europe, combattant les corsaires et les pirates barbaresques, firent du commerce une sorte d'école, où ils se préparèrent pour la lutte qu'ils livrèrent ensuite aux flottes du Sultan. — Dans ces circonstances, Sachtouris sut bientôt se faire remarquer parmi ses audacieux compagnons, et sa réputation devint en peu de tems telle, que Boulgari lui confia en 1806 le commandement d'un de ses navires.

Depuis cette époque jusqu'en 1819, Sachtouris fut considéré à Hydra comme l'un des capitaines les plus habiles, les plus intelligents et les plus braves de l'île; et, en même tems que cette vie de labeurs et de dangers lui assurait l'estime de ses supérieurs, la bonté de son cœur et ses qualités privées le rendaient cher à tous ceux qui servaient sous ses ordres.

L'insurrection de 1821 le trouva ainsi préparé pour la nouvelle carrière qui s'ouvrait aux marins grecs; et, l'un des premiers, Sachtouris se réunit avec son bâtiment aux forces d'Hydra et de Spetzia qui, sous la direction de Miaoulis et de Tombasi, ouvrirent les hostilités contre la flotte ottomane.

En 1822, Sachtouris, qui faisait partie des forces hydriotes réunies sous le commandement de Miaoulis, contribua puissamment au résultat de cette journée remarquable. Le courage, le sang froid et l'ardeur qu'il déploya tout à tour en cette occasion, le firent dès lors considérer comme l'un des futurs chefs de la marine hydriote; et en effet après les affaires d'Ipsara et de Chio, où Sachtouris servit encore avec distinction sous Miaoulis et Tombasi, il fut nommé contre-amiral par le gou-

ὅποιον τὸ κλέος, ἢ ἱκανότης καὶ ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ λαμπρύνουν τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας μας καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Κ. Μαυροκορδάτος διαπρέπει βεβαίως. Ἀς μὴ λοιπὸν ἀπατηθῆ κανεὶς περὶ τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἀνδρὸς, νομίζομεν μάλιστα χρέος μας νὰ ἀναγείρωμεν πᾶσαν ἰδέαν προτιμήσεως ἢ μεροληψίας ὡς πρὸς μερίδα οἰανδήποτε συμφερόντων, ἰδέαν ἥτις, καθὰ πληροφροῦμεθα, ἐκινδύνευσε νὰ παρερρηθῆ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Κ. Μαυροκορδάτου.

Ἡ Κυβέρνησις κατέσασα τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς τὸ ὑπουργεῖον, σκοποῦ ἄλλον δὲν προτίθειται, καθὼς λέγει καὶ αὐτὴ ἡ ἀνωτέρω δημοσιευθεῖσα Βασιλικὴ ἀπόφασις, εἰμὴ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὰς λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις του καὶ νὰ καταστήσῃ χρῆσιμα εἰς τὸ Κράτος τὰτε φῶτα καὶ τὸν ἐνθερμον αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ζήλον· ἡ Βασιλικὴ Κυβέρνησις βλέπουσα τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀμεροληψίας τὴν ὁποίαν ἐτήρησεν ἄχρι τούτου, εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ θέλῃ νὰ τὴν παραστήσῃ· καὶ, ἐκτὸς τούτου, πᾶς ὁ γινώσκων ἐκ τοῦ σύγγυρος τὸν ἄνδρα ἐπὶ τὸν ὅποιον ἤδη ἐπέσειν ὁ κληρὸς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Βασιλέως, δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ φρόνησις του καὶ τὰ ἀτομικὰ του αἰσθήματα θέλουσι ἐξασφαλίσαι ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τὸ σύστημα τῆς πρὸς πάντας τοὺς Ἕλληνας δικαιοσύνης καὶ ἀπροσωποληψίας τὸ ὁποῖον ἐναθροίνεται ἡ Κυβέρνησις ὅτι εἰσθήγαγεν εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Βασιλείου.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

Ο ΑΙΩΝ.

Διὰ τοῦ 234 ἀριθμοῦ τοῦ ἀπαντᾷ εἰς ἄρθρον ἐν Παρισίοις γεγραμμένον περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος ὑπὸ ὑπαλλήλου τινὸς τῆς Ὀθωμανικῆς πρεσβείας. — Ἐπειτὰ δανείζεται ἀπὸ τὴν Συγγαματικὴν τῆς Γαλλίας πληροφορίας τινὰς περὶ τῆς παρουσίας πολιτικῆς καταστάσεως τῆς Γερμανίας. Τελευταίον εὐρίσκομεν εἰς τὸ φύλλον τοῦ τούτου ἀναφορὰν τῶν κατοίκων τῆς Ἰθάκης πρὸς τὸν Ἀρχιδ. Ἰωάννην Ρούσσελ διευθυνομένην καὶ ἀφορῶσαν τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ Ἰονικοῦ πολιτεύματος.

Η ΑΘΗΝΑ.

Πραγματεύεται περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Κ. Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου καὶ διατείνεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει οὗτος νὰ δεχθῆ τὴν θέσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Γραμματέως εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις· ὠφελεῖται δὲ ἀπὸ τὴν περιστάσειν διὰ τὴν ἀναμείωσιν ὅσα τὸσάντι εἶπε περὶ τοῦ λεγομένου παρ' αὐτῆς συστήματος τῆς Κυβερνήσεως, χωρὶς ὅμως πώποτε νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού· τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ τὸρα καὶ τινόντι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θεωρεῖ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Κ. Μαυροκορδάτου δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ πολλοὺς τοὺς ὁμόφρονας.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

Ὁ Φίλος τοῦ Λαοῦ δὲν ἐφάνη πρό τινας.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ.

Ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τοῦ φίλου τοῦ Λαοῦ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ ἐν Ἀθήναις πλημμελοδικεῖον εἰς τρίμηνον φυλάκισιν καὶ ἑκατὸν δραχμῶν πρόστιμον ἐπὶ συκοφαντία κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Βεβαιόουν ὅτι ὁ Κ. Βυγορίδης ἐστάλη εἰς Κρήτην ὑπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ λάβῃ ἐπὶ τόπου γινώσιν τῶν πραγμάτων ἄλλ' ἡ εἰδήσις δὲν εἶναι εἰσέτι ἀναμείβωλος.

Ἐστάλη πλέον, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά μας φαίνεται, εἰς τὸν Μεχμέτ-Ἀλῆ τὸ κανονίζον τὴν Τουρκοαιγυπτιακὴν διαφορὰν φερμάνι· ὁ ἐπιφορτισθεὶς νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ τὴν οὐσιώδη ταύτην ἀπόφασιν εἶναι αὐτὸς ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεὺς, ὅστις ἀνεχώρησεν ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεω τὴν 14 Φεβρουαρίου. Σήμερον ἡ Πόρτα εἰδοποίησε δι' ἐγκυκλίω τῆς τὰς Εὐρωπαϊκῆς πρεσβείας ὅτι κατὰ συνέπειαν τῆς ὑποταγῆς τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ ἤρθη πλέον ὁ ἀποκλεισμός τῶν Αἰγυπτιακῶν ν παραλίω καὶ πᾶσα ἄλλη δυσκολία τὴν ὁποίαν πρό τινας χρόνον τὸ ἐμπόριον ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΛΗΣΕΙΣ.

ΤΟΥΡΚΙΑ.

Κωνσταντινούπολις 16 Φεβρουαρίου.

Ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης Γραμματεὺς Σαΐδ Μουϊβ ἐφάρτησεν ἀνεχώρησε τὴν κυριακὴν, ἐπὶ τοῦ ἀεροκινήτου τῆς Κυβερνήσεως Πεικί Σεβκέτ, δι' Ἀλεξάνδρειαν, μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς τὸν Μεχμέτ Ἀλῆ τὸ Σουλτανικὸν Φερμάνι δι' οὗ ἐγκαθίσταται εἰς τὴν διαιτορικὴν διοίκησιν τῆς Αἰγύπτου καὶ κοινοποιοῦνται εἰς αὐτὸν οἱ ὅροι ἐφ' οἷς τῆ ἀπονέμεται τὸ δεῖγμα τούτου τῆς Αὐτοκρατορικῆς εὐνοίας·

Μικρὸν ἔπειτα εἶδειν ὅτι ἡ πατρίς ἀναθέσασα εἰς αὐτὸν πολὺ τιμὰ συμμέρονα, δὲν ἠπατήθη ὁ Σουλτάνος ἀπεφάνει τὴν καταστροφὴν τῆς Σάμου, τεράστιος στόλος τῆς Ἡμισελίνου εἰς 300 κομμάτια συμποσούμενος μετὰ τὸν ἐμπορικὸν συνεκεντρώθη εἰς τὰ νερὰ τῆς νήσου ἐκείνης διὰ νὰ διευκολύη τὴν ἀπόστασιν· ὁ Σαχτούρης προφάνει καὶ μὲ 22 πλοῖα μικρὰ δὲν διαστάζει νὰ συναφῇ τὴν μάχην. Εἶναι γνωστὴ ἡ μάχη ἐκείνη, ἀπέβη ἐνδοξὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα· πολλὰ ἔθροικαί μεγάλα νῆες ἔγμαν παρανάλωμα τοῦ πυρὸς, τὸ ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς ἦδη συμμορτηθὲν στρατόπεδον διελθὼν, τὰ δὲ συντρίμματα τῆς φρεγάς ἐκείνης ἐκστρατείας καταφυγόντα εἰς Κῶ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ παθόντα νέαν ἦτταν ἐκ μέρους τοῦ Μιαούλη, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσιν εἰς ἄλλους τὴν αὐτοκρατορικὴν τῆς θαλάσσης.

Τὸ 1825 ὁ Βυζαντινὸς στόλος ἐξῆλθε πολυάριθμος εἰς ἀπεκλεισμένον τοῦ Μεσολογγίου· ἀλλὰ δὲν ἐπέπρωτο νὰ ἐπιτελῆσῃ τότε τὸν σκοπὸν τοῦ, κτυπηθεὶς σπέναντι τοῦ Καπερέως ἀπὸ τὸν Σαχτούρην διασπάσαντα τὴν γραμμὴν τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὴν συνίκη αὐτοῦ τὸλμην καὶ δεξιότητα καὶ ἀφῆσας εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· ἐν δίκροτον, δύο φρεγάτας καὶ πολλὰ ἄλλα μικρότερα πλοῖα ἐδιώθη κατὰ πόδας ἕως εἰς τὴν Σούδα.

Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σαχτούρη εἶναι συνδεδεμένον μὲ ὅλα τὰ γαυτικὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ἀγῶνος· αἱ Πάτραι, ἡ Χίος, τὰ Ψαρά, ἡ Λέσβος, αἱ Κυδωνίαι, ἡ Σάμος, ἡ Κῶς, ὁ Καφερέως, ἡ Γαρενίτζα καὶ τὸ Ναυαρίνον κηρύττουσι τὰ κατορθώματά του.

Ἐπῆμεν ἤδη ὅτι τὸ 1823 ἐδιερίσθη ὑπὸ τοῦ κοινού τῆς Ἰδρας ἀρχηγὸς τῆς Ἐ. μοίρας τοῦ στόλου· ἡ ἐν Τριζίνῃ ἰθνηκὴ συνέλευσις τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν βαθμὸν Ἀντιναυάρχου, ὁ δὲ Κυβερνήτης τὸν ἠρώρησε μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἐν Πόρῳ Ναυτικοῦ διευθυντηρίου· ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐτίμησε κατ' ἀρχὰς πλοίαρχον πρώτης τάξεως, τὸ 1837 ἀνέθεσεν αὐτῷ τὸ Ναυτικὸν Διευθυντήριον, τελευταίον τὸν ἐτίμησε μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἰπναυάρχου.

Ὀλίγας δὲ ἡμέρας μετὰ τὸ τελευταῖον τούτου δεῖγμα τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, ὁ Γεώργιος Σαχτούρης ἀπέβησεν τὴν 30 Ἰανουαρίου 1841 εἰς Ἰθάκην, ἀφῆσας εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως μέγα ὄνομα καὶ μνήμην ἀθάνατον.

la nullité, l'impuissance, et n'a jamais craint pour le pays, que le maudédaïn, ni ces craintes, n'ont donc jamais pu être dirigés vers les hommes dont la sagesse, l'habileté et le patriotisme sont célèbres dans les annales de la Grèce moderne, et parmi les quels M^r. Mavrocordato occupe si justement une des premières places; et pour que nul ne se méprenne sur le véritable sens politique du rappel de cet homme d'état, nous devons dès ce moment dissiper toutes les idées de préférence ou de partialité, à l'égard d'une nuance quelconque d'intérêts, nous en sommes instruits, ont essayé encore une fois de se glisser dans l'opinion publique, à l'occasion de la nomination de M^r. Mavrocordato.

En appelant ce personnage aux affaires, le gouvernement, ainsi que l'exprime l'ordonnance royale que nous venons de publier ci-dessus, n'a d'autre but que de rendre justice aux éclatans services de M^r. Mavrocordato, et d'utiliser ses lumières ainsi que son patriotisme distingué, au profit général de l'état. Le gouvernement du Roi a trop lieu de se louer de la marche impartiale qu'il a su imprimer jusqu'ici aux affaires, pour songer à s'en écarter; et, au reste, pour quiconque connait de près l'homme qui vient d'être honoré du choix de S. M. et de la confiance royale, sa sagesse et ses sentimens individuels sont une garantie de consolidation du système de justice et de modération envers tous les intérêts légitimes, que le gouvernement s'applaudit d'avoir introduit dans l'administration morale et politique du royaume.

REVUE DES JOURNAUX.

LE SIÈCLE.

Ce journal publie par son N°. 234 une réponse signée Euthyphron, à un article publié à Paris par un employé de l'ambassade ottomane sur la question d'Orient. — Puis le Siècle extrait du journal français le Constitutionnel, quelques renseignements sur l'aspect politique de l'Allemagne. — Enfin on lit dans la même feuille une pétition des habitans de l'île d'Ithaque adressée à Lord John Russel pour la réforme de la constitution Ionienne.

LA MINERVE.

Le N°. 791 de cette feuille s'occupe de la nomination de M^r. Mavrocordato au ministère des affaires étrangères, et s'efforce de prouver que ce personnage aurait tort d'accepter sa nomination, dans les circonstances actuelles, et selon le sens de l'ordonnance royale. La Minerve profite de cette occasion pour répéter de nouveau ce qu'elle a si souvent dit, au sujet de ce qu'elle appelle le système du gouvernement, sans jamais réussir à attirer l'attention publique. Cette fois encore elle paraît prêcher dans le desert, et il est de fait que la manière dont elle envisage le rappel de M^r. Mavrocordato, et trop capricieuse pour rallier un grand nombre d'adhérens.

L'AMI DU PEUPLE.

— L'Ami du Peuple n'a pas paru depuis quelque temps.

FAITS DIVERS.

— Le gérant responsable de l'Ami du Peuple vient être condamné par le tribunal de première instance à trois mois de prison et cent drachmes d'amende, sur l'accusation de calomnie envers le gouvernement.

— On assure que M^r. Vogoridès va être envoyé en Crète par le gouvernement ottoman, pour y prendre connaissance de l'état des choses. Cette nouvelle, mérite toutefois confirmation avant d'être considérée comme authentique.

— Le firman du Sultan qui règle le différend Turco-Egyptien (voir aux nouvelles extérieures) a été envoyé à Méhémet-Ali. C'est le ministre de la justice en personne qui est chargé de le remettre au pacha. Ce fonctionnaire est parti de Constantinople pour Alexandrie dans la soirée du dimanche 14 février. Le même jour une circulaire de la S. Porte a été adressée aux légations européennes, pour les informer que par suite de la soumission de Méhémet-Ali, il ne reste plus sur les côtes d'Egypte, ni blocus, ni aucune des entraves auxquelles le commerce y était soumis depuis quelque temps.

NOUVELLES EXTERIEURES.

TURQUIE

CONSTANTINOPLE 16 Fevrier.

Saïd Muïb effendi, daai naziri, ministre de la justice, est parti dimanche sur le bateau à vapeur de l'état le Péiki Chevket, pour Alexandrie, avec mission de remettre à Méhémet-Ali le firman du Grand-Seigneur qui le confirme dans le gouvernement d'Hydra, et le commandement de l'une des deux escadres de cette île lui fut confié.

Peu de tems après, Sachtouris trouva l'occasion de justifier le choix de ses compatriotes, lorsque le Sultan envoya une expédition à Samos. Toute la flotte turque pour y protéger le débarquement des troupes de terre qui devaient combattre les chrétiens. — Sachtouris arriva, et bien qu'il n'eut en tout que 22 bâtimens de seconde que perdit la plusieurs vaisseaux de haut bord, le camp des troupes de terre déjà établi sur la côte fut détruit, et les débris de cette formidable expédition s'enfuirent en désordre à Co, où Miaoulis les battit de nouveau et les força d'abandonner la mer.

En 1825 le Sultan envoya une nouvelle expédition contre Missolonghi; mais Sachtouris la joignit à Caphiréa, et l'attaqua avec son habileté et son audace accoutumés. La flotte turque perdit encore plusieurs vaisseaux, et, poursuivie par Sachtouris, elle alla s'enfermer à la Sude.

Depuis 1821 jusqu'à la fin de la guerre, Sachtouris se distingua tantôt sur les ordres de Miaoulis, à Patras, à Chio, à Ypsara, à Lesbos, à Cydonie, à Samos, à Co, à Caphiréa, à Clarezza, et à Navarin.

En 1824 il fut nommé par le gouvernement d'Hydra au commandement d'une escadre; l'assemblée nationale de Trésène l'éleva au grade de vice-amiral; Capodistria en arrivant, le nomma membre du conseil maritime à Poros. Le Roi lui conféra le grade de capitaine de vaisseau, et en 1837 le nomma directeur de l'arsenal de Poros, enfin S. M. le nomma contre-amiral le 25 janvier 1841.

— Quelques jours après sa promotion à ce dernier grade, George Sachtouris mourut le 30 janvier 1841 à Hydra, laissant dans l'histoire de la révolution Hellénique, un grand nom et un impérissable souvenir.

πρότερον συγχρόνως και τα υπό του σουλτάνου στελλόμενα εις τον Πασά παράσημα, ως συνδεσμένα με τον βαθμόν του Βεζίρη. Έχθες η Πόρτα εκεινοποίησεν επισήμως εις τους πρόεδρους των τεσσάρων συμβάσεων δυνάμεων ατίνες υπέγραψαν την συνθήκην της 15 Ιουλίου το φερούμεν αυτό και επομένως είναι έλλις να γενή μετ' ολίγων γνωστών τοις πάσι το ουσίως αυτό έγγραφον εν τούτοις εικάζονται πολλά, τα όποια είναι περιττόν ν' αναφέρωμεν, αν και πιθανώς τινά των λεγόμενων προσεγγίσει την αλήθειαν.

Οι όροι του φερμανίου αυτού απεφασίσθησαν οριστικώς και παμψηφεί εις το την πέμπτην παρά τω μεγάλω Βεζίρη συγκροτηθέν έκτακτον συμβούλιον. Είς το αυτό συμβούλιον ενεκρίθη ν' ανατεθῆ η αποστολή του εις τον Σαΐδ Μουΐβ Έρφέντι, όστις πριν η αναχώρησιν ηξιώθη και ιδιαίτερας συνεντεύξεως με τον σουλτάνον.

Ίδου το Χατίι Σεριφι δια του όποιου ο σουλτάνος απονέμει εις τον Μεχμέτ Άλη την κληρονομικην διαίτησιν της Αιγύπτου, υποβάλλον αυτον εις τινας όρους.

Βεζίρη μου, — Ευχαριστως ειδον τα όποια μ' εδωκας κατ' αυτας δειγματα υποταγης καθως και τας διαβεβαιώσεις τας περι της πίστεις και αφοσιώσεώς σου εις το σεπτόν μου πρόσωπον και εις τα συμφέροντα της Υ. Πόρτας. Η μακρά σου πείρα και η γνώσις των όποιων ελαθεσ των υποθέσεων του τύπου όστις πρό τούτου ήδη χρόνον διατελει υπό την διαχειρίσειν σου, με παρέχουσι πλήρη την βεβαιότητα ότι δια του ζήλου και της φρονήσεως τα όποια θέλεις εξακολουθήσει καταβάλλον περι αυτην ταύτην την διοίκησιν θέλεις αποκτήσει νέα δικαία εις την πρός σε εύνοιαν και εμπιστοσύνην μου και ότι συγχρόνως, αναγνωρίζων την αξίαν των ευεργετημάτων μου, θέλεις προσπαθήσει να μεταβιβάσῃς και εις τους απογόνους σου τα προτερήματά σου ταύτα. επομένως απεφάσισα να σε επικυρώσω εις την διαίτησιν της Αιγύπτου κατά τα εν τῷ Κάρτη όστις σε αποστέλλεται υπό του Μεγάλου Βεζίρη διαγεγραμμένα όρια και να σε παρέξω συγχρόνως το ευεργέτημα της κληρονομίας της αυτης διοικήσεως, επι τοις εξής όροις.

Χρησασῃς της διοικήσεως της Αιγύπτου, θέλει αυτη ανατεθῆ εις εκεινον τον αρβεννα απογόνον σου τον όποιον θέλω εκλέξει εγω και ο αυτος της κληρονομίας τρόπος θέλει εφαρμοσθῆ εις τους αρβεννας απογόνους τούτου και ούτω εφεξής εν περιπτώσει δε καθ' ην η αρσενική γραμμή σου ηθελε σβεσθῆ, αι από των γυναικῶν της οικογενείας σου αρβεννας δεν θέλουν έχει κανέν εις την διαδοχην δικαίωμα.

Ο εκλεχθόσμενος δια να σε διαδεχθῆ υιός σου, θέλει ελθει εις Κωνσταντινούπολιν να περιβληθῆ το αξίωμα του.

Το προνόμιον της κληρονομίας το απονεμόμενον ήδη εις τον διοικητην της Αιγύπτου δεν τῷ παρέχει κανένα βαθμόν ανώτερον των λοιπῶν Βεζιρων, ούδε δικαίωμα κανέν προτεραιότητος. ούτος θέλει εισθαι εντελῶς ίσος των λοιπῶν συναδελφῶν του.

Αι διατάξεις του Χατίι Σεριφιου του Γκιουλιανε καθως και οι εν ισχύϊ εκδοθησάμενοι διοικητικοι νόμοι της Αυτοκρατορίας, θέλουν επίσης εφαρμοζεσθαι και εις την Αιγυπτον.

Όλοι οι φόροι της επαρχίας ταύτης θέλουν εισπράττεσθαι επ' ονόματι μου και δια να προληφθῶσιν αι καταγρήσεις εις τας όποιας εμποροῦν να εκτεθῶσιν οι κάτοικοι της Αιγύπτου οτι νενεσ είναι και αυτοι υπήκοι της Υ. Πόρτας μου, τα δεκάτα και οι άλλοι φόροι θέλουν κανονισθῆ κατά τον εις τ' άλλα του Κράτους μέρη νομισμένον τρόπον.

Το τέταρτον των από τα τελωνεία, τα δεκάτα και τους άλλους φόρους εισπραττομένον θέλει ειστέρεσθαι ακριφῶς εις το ταμείον της Υ. Πόρτας, τα δε υπολειπόμενα τρία τέταρτα θέλουν χρησιμεύει εις το να πληρώνωνται τα της εισπράξεως έξοδα, τα της πολιτικής και στρατιωτικής διοικήσεως, τα έξοδα των Διοικητῶν, τελευταίον η τιμη του σίτου τον όποιον η Αιγυπτος ορεΐλει να πέμπῃ κατ' ετος εις τας τερὰς πόλεις της Μέκας και Μεδίνας.

Ο ως ανωτέρω υπό του Διοικητου της Αιγύπτου ορειλόμενος φόρος και ο τρόπος της πληρωμῆς των ετάγθησαν δια πέντε ετη αρχόμενα από τας 22 Φεβρουαρίου 1841. Δύνανται δε ακολουθῶσιν να ορισθῶσιν με τρόπον άλλον μάλλον ανάλογον της τότε καταστάσεως της Αιγύπτου και των νέων αυτης περιστάσεων.

Επειδή είναι καθήκον της Υψηλης μου Πόρτας να γνωρίζῃ το αιτήσιον σύνολον των εισοδημάτων και τον τρόπον της εισπράξεως των δεκάτων και άλλων φόρων και επειδή το αντικείμενον τούτο απαιτει την επί τόπου παρουσίαν εφορείας επιτετραμμένης την ρηθείσαν επιτήρησιν, θέλω λάθει περι αυτου μεταγενεστέραν πρόνοιαν.

Επειδή προς τούτοις εις την Υ. Πόρτα ανήκει να ενεργήσῃ την ουσιωδεσάτην δόξασιν των νομισμάτων εις τρόπον ώστε να μη υπάρχωσιν τροπολογίαι αυτου κατά τε το νόμον και την αξίαν, τα χρυσά και αργυρά νομίσματα, τα όποια η Αιγυπτος θέλει εξακολουθῆ να κόπητ επ' ονόματι μου, πρέπει να είναι καθ' όλα δημοίωρα των από το εν Κωνσταντινούπολει Νομισματοκοπέϊον εξερχομένων.

Εν ειρήνη, δε κα ο α τ ω χ ι λ ι ά δ ε ς ανδρες αρχύσει εις την σωτηρικην φιλαξιν της Αιγύπτου, επομένως η επαρχία αυτη δεν θέλει έχει πλειότερα του αρχιμου τούτου στρατεύματα. άλλ' όμως επειδή αι Αιγυπτιακαι δυνάμεις διατελοῦσιν εις την υπηρησίαν της Υ. Π. επίσης καθως και τα άλλα στρατεύματα του Κράτους, εν καιρῶ πολέμου εύνανται να αυξηθῶσιν καθ' ην αναλογίαν ηθελε κριθῆ κατάλληλον.

Το εν ισχύϊ ήδη εις το Κράτος νέον της στρατιωτικής υπηρησίας σύστημα, το όποιον περιορίζει εις πέντε ετη την υπηρησίαν του στρατιώτου, θέλει εφαρμοσθῆ και εις την Αιγυπτον. επομένως εκ των τελευταίων Αιγυπτιακῶν νεοσυλλέκτων θέλουν εκλεχθῆ 20,000 ανδρες δια ν' αρχίσωσι την νέαν υπηρησίαν. εξ αυτων δε 18,000 θέλουν μείνει εις Αιγυπτον, 2,000 δε θέλουν σταλῆ εις Κωνσταντινούπολιν δια να υπηρετήσωσι τον τεταγμένον χρόνον.

Επειδή δε το πέμπτον των 20000 αυτων ανδρων θέλει αντικατασταίνεσθαι κατ' ετος, η Αιγυπτος θέλει παρέχει κατ' ετος 4000 νεοσυλλέκτους, κατά τον εν τῷ στρατιωτικῷ κανονισμῶ ὀρισμένον τρόπον, δια κλήρον και με την μεγίστην φιλανθρωπίαν, ἀφιλοπροσωπίαν και ταχύτητα. από των νεοσυλλέκτων αυτων 3600 ανδρες θέλουν μείνει εις Αιγυπτον, 400 δε θέλουν στέλλεσθαι εις Κωνσταντινούπολιν.

Οι άπαξ πενταετίαν υπηρητήσαντες στρατιῶται είτε ενταῦθα είτε εις Αιγυπτον, θέλουν απανέρχεσθαι εις τα ίδια, ούδε δύνανται να υποχρεωθῶσιν εις επαλειημένην υπηρησίαν.

Μολοντί το κλιμα της Αιγύπτου εμπορεῖ να απαιτη διάφορον δια το στρατιω-

ment héréditaire de l'Egypte, et qui contient les conditions auxquelles cette faveur lui a été accordée. Il est également porteur des décorations affectées au rang de visir, que le Sultan envoie au pacha. Hier, la Porte a communiqué officiellement ce firman à MM. les rej résentans des quatre puissances signataires du traité du 15 juillet, ce qui fait espère que cet important document ne tardera pas à être connu. En attendant, il est l'objet d'une foule de conjectures qu'il est inutile de rapporter, quoique probablement quelques unes s'approchent de la vérité.

C'est dans un conseil extraordinaire qui a été tenu j-udi soir à l'hôtel du Grand Visir que toutes les clauses de ce firman ont été définitivement conclues et arrêtées, à l'unanimité, et que le choix de Saïd Muïb effendi pour remplir cette mission a été décidé. Avant son départ, ce fonctionnaire a eu l'honneur d'être reçu en audience particulière par le Sultan.

Traduction du Hatti-Schériff de Sa Hautesse qui confere à Méhémet-Ali l'hérédité du gouvernement d'Egypte, en le soumettant à certaines conditions.

Mon Visir, — j'ai vu avec satisfaction les preuves de soumission que vous venez de donner, ainsi que vos protestations de fidélité et vos assurances de dévouement envers mon auguste personne et pour les intérêts de ma S. Porte. Votre longue expérience et la connaissance des affaires du pays placé depuis si long-tems sous votre administration ne me laissent pas douter que vous saurez par le zèle et la prudence que vous apporterez dans ce même gouvernement, acquérir de nouveaux droits à ma bienveillance et à ma confiance en vous; et qu'en même tems, reconnaissant le prix de mes bienfaits, vous tâcherez de transmettre ces qualités qui vous distinguent à vos descendans. Sur cette consideration, je me suis décidé à vous confirmer dans le gouvernement d'Egypte, d'après les limites tracées sur la carte qui vous est envoyée par mon grand-visir, et à vous conférer, en outre, la prerogative de l'hérédité de ce gouvernement, sous les conditions suivantes:

Lorsque le gouvernement d'Egypte sera devenu vacant, il sera confié à celui de vos enfans mâles que je choisirai, et le même mode de succession s'appliquera aux enfans mâles de ce dernier et ainsi de suite. Dans le cas où votre lignée masculine viendrait à s'éteindre, les enfans mâles issus des femmes de votre famille ne pourront avoir aucun droit à la succession.

Celui de vos fils qui sera choisi pour vous succéder dans le gouvernement de l'Egypte, devra se rendre à Constantinople pour y recevoir l'investiture.

La prerogative de l'hérédité conférée au gouverneur de l'Egypte ne lui donnera aucun rang ou titre supérieur à celui des autres visirs, ni aucun droit de préséance, et il sera traité parfaitement sur le même pied que ses collègues.

Les dispositions de mon Hatti-Schériff de Gulhané, ainsi que les lois administratives en vigueur ou à créer dans mon empire et tous les traités conclus ou qui pourront se conclure avec les puissances amies seront également exécutés en Egypte.

Tous les impôts dont cette province se trouvera grevée seront perçus en mon nom, et pour que les habitans de l'Egypte, qui font partie des snjets de ma S. Porte, ne soient pas exposés à des avanies et à des perceptions irrégulières, les dîmes, droits et autres impôts, y seront réglés d'après le même système suivi dans le restant de l'empire.

Le quart des revenus des droits de douane, dîmes et autres impôts, en Egypte, sera prélevé sans aucune déduction et versé au trésor de ma S. Porte, les trois quarts restant serviront à couvrir les frais de perception, de l'administration civile et militaire, et de l'entretien du gouverneur, ainsi qu'à payer le blé que l'Egypte doit envoyer chaque année aux villes Saintes de la Mecke et Médine.

Le tribut ci-dessus, dû par le gouverneur de l'Egypte, et le mode de paiement dureront cinq ans, à dater de l'an 1257 (22 février 4841). Ils pourront par la suite être réglés d'une autre manière plus convenable à la situation futuro de l'Egypte et à la nature de nouvelles circonstances.

Comme il est du devoir de ma S. Porte de connaître le montant annuel des revenus et la manière de percevoir la dîme et les autres impositions, et comme cet objet exige une commission de surveillance et de controle dans cette province, on y avisera ultieurement d'après ma volonté impériale.

Le règlement si important des monnaies devant être fixé par ma S. Porte, de manière à ne plus admettre aucune variation, tant pour le titre que pour valeur, les pièces d'or et d'argent qu'il continuera d'être permis de frapper en mon nom en Egypte, devront être égales à celle qui sortent de la monnaie impériale de Constantinople, soit pour le titre, soit pour la forme et le module.

En temps de paix, dix-huit mille hommes de troupes suffisant à la garde intérieure de l'Egypte, ce nombre ne pourra être dépassé; cependant comme les forces égyptiennes sont destinées au services de la S. Porte, non moins que les autres forces de l'empire, elles pourront être augmentées, en temps de guerre, dans la proportion qu'il sera jugé convenable.

D'après le nouveau système de service militaire qui a été adopté pour tout mon empire, les soldats après avoir servi cinq ans devant être ramplacés par de nouveaux soldats, ce même système sera aussi suivi en Egypte. Ainsi, sur les dernières recrues des troupes égyptiennes qui servent rujourd'hui, l'on choisira vingt-mille hommes, pour commencer le nouveau service, dont dix-huit mille seront gardés pour pour l'Egypte, et deux mille envoyés ici pour faire leur temps.

Le cinquième de ces vingt mille hommes devant être remplacé chaque année, on prendra annuellement en Egypte, quatre mille recrues, d'après le mode prescri par le règlement militaire, au moyen de tirage au sort, et en procédant avec toute l'humanité, l'impartialité et la diligence requises. Trois mille-six cents hommes de ces recrues resteront dans le pays et quatre cents seront expédiés ici.

Les soldats qui auront fini leur temps de service, soit en Egypte soit ici, rentreront dans leurs foyers et ne pourront plus être requis une autre fois.

Quoique le climat de l'Egypte puisse exiger une difference dans l'étoffe des habits militaires, les uniformes, cependant, ainsi que les signes distinctifs et les drapeaux des troupes égyptiennes ne differont pas de ceux des autres troupes de l'empire.

De même, le costume et les signes distinctifs des officiers, matelots et soldats de la marine égyptienne, ainsi que le pavillon des bâtimens seront les mêmes que ceux d'ici. La nomination des officiers de terre et de mer jusqu'au grade de lieutenant inclusivement appartendra au gouvernement d'Egypte. Celle des officiers supérieurs dependra de ma volonté impériale.

Dorénavant, le gouverneur de l'Egypte ne pourra construire des bâtimens de guerre sans mon expresse permission.

La concession de l'hérédité au gouvernement de l'Egypte étant soumise aux conditions ci-dessus énoncées, l'inexécution de l'une d'elles motivera le retrait immediate de cette concession.

Le présent Hatti-Schériff vous est donc adressé afin que vous ainsi que vos descendans, reconnaisans de la faveur impériale que je vient de vous accorder,

όστις αναζωογονεί την πρόοδον των επιστημών και προβλέπει τα απαιτούμενα μέσα εις την δόξαν της κοινῆς πατρίδος.

Η ποθητή αυτη ημέρα έγγίζει. Διό και εκ καρδιάς χαϊρόμεθα οτι ο Μέγας Δουξ ο Σεβαστός ημών Ηγεμών, εγκρίνας μετά μεγίστης ευχαριστήσεως την εκλογην της μητροπόλεώς του, ως κατάλληλον τόπον εις την τρίτην συνεδρίασιν των επιστημόνων Ιταλῶν, και με ελευθεριότητα τῶντι βασιλικήν και φιλοσοφικήν της παιδείας προστασίαν, υποσχεθείς παντοειδῆ συνδρομήν, συγχωρεῖ, ώστε η συνέλευσις αυτη να αρχίσῃ τας εργασίας της εις τας 15 του Σεπτεμβρίου του 1841 και να διαρκήσῃ μέχρι τέλους του ίδιου μηνός.

Καθόσον δε ήδη είναι γνωστόν, δια θεσμοθεσίας της εν Πείσαις πρώτης συνελεύσεως, έχουσι το δικαίωμα να συμμεθέσωσιν εις την συνεδρίασιν. οι Διδάκτορες οι συγκαταριθμούμενοι εις τας πρωτίστας Ακαδημίας, η εις τας διοργανισθείσας επιστημονικὰς εταιρίας δια την πρόοδον των επιστημών, οι Διδάκτορες των τε φυσικῶν και μαθηματικῶν επιστημών οι εφοροι των ὑψηλῶν σπουδῶν, η επιστημονικῶν καταστημάτων των διαφόρων Επικρατειῶν της Ιταλίας, και οι ανώτατοι ὑπάλληλοι του μηχανικοῦ και του πυροβολικοῦ. θέλουν εισθαι προσέτι δεκτοί εις την συνεδρίασιν ταύτην, και όσοι από τα ξένα Κράτη υπάγονται εις την προρρηθείσαν κατηγορίαν.

Τρίτη συνέλευσις των της Ιταλίας Επιστημόνων.

Έκλεξαν την πόλιν της Φλωρεντίας οι επιστήμονες Ιταλοι ως κατάλληλον τόπον της τρίτης αυτων συελεύσεως, επειδή ούτως έμελλον αφ' ενός μέρους να συαπανηθῶσιν εις την γῆν, ητις αναζωογονούσα δια παντός τας τέχνας και την παιδείαν υπῆρξεν η εστία της πειραματικής φιλοσοφίας, και αφ' ετέρου εις την λαμπρῶν μητρόπολιν, όπου ανεβλάστησε και εξωγονήθη η ευγενής ιδέα της καινοφανούς ταύτης και μεγαλοπρεπούς διατάξεως, και όπου ο ένδοξος Ηγεμών ανεγείρει μεγαλοπρεπή ναόν εις άθάνατον δόξαν του θείου Γαληλαίου εις του όποιου τα ένδοξα χειρόγραφα και εργαλεία θέλει συγκεντρωθῆ μέγα μέρος της Ιταλικῆς δόξης.

Καθ' εις αναμφιβόλως γνωρίζει, ότι οι πεπαιδευμένοι και πολυμαθεῖς ένωθέντες εις την Φλωρεντίαν, εν τῷ μέσω άπειρων λαμπρῶν μνημείων, τεχνῶν και επιστημῶν, εν τῷ μέσω τῶσων ισχυρῶν ελατηρίων, ηθελαν αφεύκτως επιθυμήσει με ένθερμον ζῆλον να διατρέξουν ήδη προθύμως το ένδοξόν ανεωχθέν παρά των προπατόρων στάδιον, και ούτω να προσφέρωσιν προσφοράν αξίαν της εύγνωμοσύνης των εις τον περιόδοξον Ηγεμόνα,

τικόν ενδύματα ἕλην, αἱ στολαὶ ὅμως καὶ τὰ ἄλλα διακριτικὰ σημεῖα καὶ αἱ ση-
ματῖαι τῶν Αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων δὲν θέλουσιν διαφέρει τῶν λοιπῶν τοῦ Κράτους
στρατευμάτων.

Ἐπίσης καὶ τὰ ενδύματα καὶ διακριτικὰ σημεῖα τῶν αξιωματικῶν, ναυτῶν καὶ
ἐπινητῶν στρατιωτῶν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου, τελευταῖον ἢ σημεῖα τῶν πλοίων
θέλουσιν εἶσθαι ὅμοια μὲ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου θέλει διορίξει τοὺς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν αξιω-
ματικούς μέχρι τῶν ὑπολογαγῶν καὶ ὑποπλοιάρχου, περιλαμβανομένου καὶ τούτου·
τοὺς δὲ ἀνωτέρους αξιωματικούς θέλει διορίξει ἡ Πόρτα.

Τοῦ λοιποῦ ὁ διοικητὴς τῆς Αἰγύπτου δὲν οἶμαι κατασκευάζει πλοῖα πολεμικὰ
ἄνευ τῆς βῆτης μου ἀδείας.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ κληρονομικὴ διοίκησις τῆς Αἰγύπτου παρεχωρήθη εἰς τὸν Μεχμέτ
Ἄλιν ἐπὶ τοῖς ἀνωτέροις ὅροις, ἡ παραχώρησις αὐτῆ θέλει ἀναρθεῖ ἄμα μὴ ἐκτε-
λεσθέντος τινὸς τῶν εἰρημῶν ὄρων.

Σὲ ἀποστέλλεται ὅθεν τὸ παρὸν Χάτι Σερφί ἵνα καὶ οὐ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου
εὐγνώμονες διὰ τὸ ὅποιον σὰς ἀπενέμου τῆς Αὐτοκρατορικῆς Μου εὐνάας δείγμα
ἀσχοληθῆτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ὄρων, προφυλάττοντες
τοὺς κατοίκους - τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ πάσης βίαιοπραγίας, προσοῦντες περὶ τῆς εὐτυχίας
καὶ εὐημερίας των, ἀποφεύγοντες νὰ παραβιάσῃται τὰς διατάξεις μου καὶ τε-
λευταῖον διακονοῦντες εἰς τὴν Υ. Π. τὰς οὐσιώδεις ὑποθέσεις τοῦ ἐμπιστευθέντος
εἰς τὴν διοίκησιν σας τόπου.

13 Φεβρουαρίου 1841.

Γ Α Λ Λ Ι Α.

10. Φεβρουαρίου 1841. Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 1. Σεπτεμβρίου ἐψηφίσθη ὑπὸ
τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων διὰ μεγάλης πλειονότητος ἡ ὁχύρωσις τῶν Πα-
ρισίων 237 ψῆφοι ἐξῆλθον τῆς κλήσης ὑπὲρ τοῦ μέτρου καὶ 162 κατὰ. Ὅλοι
αἱ ὑπὸ διαφόρων βουλευτῶν προταθεῖσαι τροπολογίαι τοῦ σχεδίου ἀπερρίφθησαν,
ἐκτὸς τῆς τροπολογίας τοῦ Κ. Λερβέτου ἥτις μικρὸν μεταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερ-
νήσεως ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἐθέσπισεν ὅτι ἡ πόλις τῶν Παρισίων δὲν θέλει ὑποβληθῆ
εἰς τὰς δουλείας τοῦ φρουρίου εἰμὴ δι' εἰδικῶν νόμων.

Ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς συζητήσεως τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ ὑπὸ τοῦ στρατηγῶ
Συνεῖδέρου προταθεῖσα τροπολογία, ἦτο φόβος μήπως γεννηθῶσι νέαι ἀναβολαί,
διότι εἶχον προταθῆ καὶ ἄλλαι πέντε ἢ ἑξ τοιαῦται τροπολογίαι, ἀλλ' ὡς εἶπομεν
ἤδη ἡ βουλὴ τὰς ἀπερρίφθησας καὶ μὲ πολλὴν γοργότητα ὁ δὲ νόμος, συγκειμενός
ἐκ δέκα άρθρων, ἐγένετο δεκτὸς ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδριάσει.

Ἡ συνέλευσις ἦτο τόσον ἀνυπόμονος νὰ τελειώσῃ τὰς σχετιζομένους ταύτας συζητή-
σεις, ὥστε μ' ἄλλας αὐτῶν τὰς προσπάθειάς ὁ Κ. Βαρδύτος καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἤμ-
πόρουν νὰ τὴν πείσωσι νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς συμφωνηθεῖσας
ἐγγυήσεις καὶ μόνως ἐκαστορῶσθαι ἢ παραδοχῆ τῆς ἀνωτέρου προτάσεως τοῦ Κ. Λερ-
βέτου, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ἡ ἐντὸς τῆς πρωτεύουσος κήρυξις τῆς στρατιωτικῆς οἰκῆς,
ἄνευ ἀποφάσεως περὶ τούτου τῆς βουλῆς. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἦτο τῶν οὐσιωδέ-
στατον, διότι ἀναγκαῖον ἦτο νὰ ἡσυχάσωσι τὰ ἀνήσυχτα πνεύματα δὲ ὑποπτεύοντες
ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἠδύνατο νὰ κηρύττῃ ὅποτε θέλει τὴν στρατιωτικὴν δίκην ἐντὸς
τῶν Παρισίων καὶ ὅλους ἐκείνους ὅσοι δὲν ἀνείχοντο νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τοὺς περὶ
φρουρίων εἰδικούς νόμους τὰ Παρίσια, ἡ πόλις αὐτῆ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν φῶτων.

Ὅμως δὲ τὰ ὄχυρά τῶν Παρισίων θέλουσιν θεωρεῖσθαι ὡς προμαχῶνας κατὰ τῆς
ἐξωτερικῆς εἰσβολῆς καὶ ὅχι ὡς ὄπλον ἐσωτερικῆς καταβληθείσης· ἡ πρωτεύουσα
αὕτη δὲν θέλει πάσχει ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις καὶ τὰς δουλείας τῶν φρουρίων, ἐν οἷς
πνίγεται ἡ εὐφυΐα τῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας. Ἐνὶ λόγῳ, κατὰ τὴν βῆσιν
ἐφημερίδος τίνος, τὰ Παρίσια θέλουσιν περικλεισθῆ μὲν στρατιωτικῶς, ἀλλὰ πολι-
τικῶς θέλουσιν εἶσθαι πάντοτε ἀνεωγμένα.

Πρὸς ταῦτα ἀπεφασίσθη ἐν τῇ συνεδριάσει ταύτῃ καὶ τὸ ζήτημα τῆς ταυτο-
χρόνου κατασκευῆς τοῦ συνεχοῦς περιβάλλου καὶ τῶν μεμονωμένων ὄχυρῶν. Ὁ
Στρατάρχης Κ. Σουλτ ἐρωτήθη περὶ τούτου ἀπήντησεν ὅτι καμμία προτίμησις
δὲν θέλει δοθῆ εἰς οὐδέτερον τῶν ἔργων τούτων· ὑπεσχέθη δὲ ὅτι οὐδὲν τῶν ὄχυρῶν
θέλει εἶσθαι πλησιέστερον εἰς τὰ Παρίσια ἀπὸ τῆς ἡδὴ ὑπιστάμενου ὄχυρον τῆς
Βιγκενίας. (Ἐκ τοῦ Σεμαφόρου.)

Α Γ Γ Λ Ι Α.

Τὸ ἀγγλικὸν βουλευτήριον συνεδριάζει ἀκαταπαύστως· ἀλλ' ἐκτὸς τῆς πρώτης
αὐτοῦ συνεδριάσεως, ὅληα εἶναι τὰ πραγματευθέντα παρ' αὐτοῦ περίεργα ζητήματα.
Τὴν 2. γενομένης ἐρωτήσεως ἐκ μέρους τοῦ Κ. Ὑμου, εἶδον ὁ Λόρδος Ρουσσὲλ
ἐξηγήσει περὶ τῆς ἀποκερατωσεως τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων· ἀποδείξας πρώτον
ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Μοιράρχου Ναπιέρου κλεισθεῖσα σύμβασις ἐγένετο ἄνευ τῆς ἐντολῆς
τοῦ Ναυάρχου Κ. Σποπφόρδου, προσέθηκεν δὲ ὁ Σουλτάνος παρεδέχθη τὴν μετ-
έπειτα γενομένην μεσολαθῆσει πλέον τοῦ Ναυάρχου, ὑποταγῆν του Μεχμέτ Ἄλιν
καὶ ὅτι οἱ συμφωνηθέντες, ἂν ὅχι καὶ ἐκπληρωθέντες ἤδη ὄροι (ὀλίγας ἡμέρας ἔπειτα
κατέστη γνωστὴ ἡ ἐκπλήρωσις των) ἦσαν ἡ ἀπόδοσις τοῦ στόλου καὶ ἡ κένωσις τῆς
Συρίας. Ὁ Λόρδος Ρουσσὲλ ἐτελείωσε δίδων τὴν βῆσιν βεβαίωσιν ὅτι ἡ πρὸς ταῦτα
πάντα συναίνεσις τοῦ Σουλτάνου ὄφειλετο εἰς τὰς συμβουλάς τῶν τεσσάρων δυνά-
μεων· ἀλλ' ἡ ἐπίστασις αὐτῆ διαβεβαίωσις εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ ἀναίρησθ τὴν γνώμη
τῶν φρονούντων ὅτι ἡ συναίνεσις τῆς Πόρτας ἐδόθη ἐναντίον τῆς θελήσεως τῶν γε-
τόνων μας.

Εἰς τὴν ἐν τῇ ἀνω βουλῇ συνεδρίασιν τῆς 4. Φεβρουαρίου, ὁ Κόμης Μίντος
ἐπρότεινε νὰ ἀπενεμηθῶσιν ἐπ' ὄνοματι τῆς βουλῆς εὐχαριστήσεις εἰς τε τὸν Ναύ-
αρχον Κ. Σποπφόρδον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν κατὰ τὰ παράλια τῆς Συρίας ὑπηρε-
τήσαντας. Λαβὼν δὲ ἐκ τούτου ἀφορμὴν εἶπε πολλὰ καὶ περὶ τῆς ἐκστρατείας
ταύτης καὶ περὶ τοῦ βίου τοῦ Ναυάρχου.

Τὴν πρότασιν ταύτην ὑπεστήριξεν ὁ Λόρδος Οὐέλινγκτον· ὁμιλῶν περὶ τῆς
ἀλώσεως τῆς Πτολεμαίδος, δὲν γνωρίζω, εἶπεν, παραδειγμα ἄλλο τὸσαύτης ἐπι-
τυχίας εἰμὴ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων γενομένην κυρίως τὸ ἀγίου Ἰωάννου Ἰλλιάς.

Ἡ δίκη τοῦ Λόρδου Κορδινιάνου, ἐπιστήνῃ πολὺ τὴν κοινὴν περίεργον. Ἰδοὺ τί
γράφει περὶ αὐτῆς ἡ Σηματῖα.

Διαταγαὶ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῶν δασῶν καὶ ὕδατων περὶ τῶν πρὸς ἐκδί-

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ συναδελφοί μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει τὸ
πολύτιμον δικαίωμα νὰ συμμεθεῶσιν τῆς εὐγενοῦς ταύτης συνεδριάσεως,
θέλουσιν συνδράμει καμπληθεῖ διὰ νὰ συνεισφέρωσιν οὕτω εἰς τὰ μεγάλα
ὠφελήματα, τὰ ὅποια γενῶνται εἰς τε τὸ μερικὸν καὶ τὸ γενικὸν ἀπὸ τὰς
θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς ἐπιστήμας.

Πρὸς δὲ τοὺς φιλομούσους καὶ ἐπιστήμονας τῶν ξένων Ἐπικρατεῶν,
δὲν δυνάμεθα λόγους ἰσχυροτέρους νὰ φέρωμεν, εἰμὴ ὅτι τὸ πρὸς τὴν
μουσοτρόφον Ἰταλίαν παρ' αὐτῶν προσφερόμενον σέβας, μεγάλως μᾶς
ἐγγυᾶται, ὅτι αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι ἐν καιρῷ δέοντι μάρτυρες αὐτόπται,
πόσον αὐτῆ ἐπραξὲ καὶ ἤδη πράττει, καὶ οἱ ἴδιοι θέλουσιν ἀποκατασταθῆ
ἰσχυρώτατοι συνεργοὶ εἰς τὴν εὐγενῆ ἐπιχειρήσιν.

Δευτέρα εἰδοποίησις θέλει γνωστοποιήσῃ τὰς τελευταίας καὶ μερικὰς

Ὁ ὑπεύθυνος συντάχτης ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΠΑΛΗΣ.

vous occupiez à remplir avec soin les conditions y établies, à protéger les habitans
de l'Égypte contre toute violence en pourvoyant à leur sûreté et à leur bien-être,
et en vous gardant de contrevenir à mes ordres, enfin pour que vous ayiez à faire
connaître à la S. Porte les affaires importantes du pays confié à votre gouvernement.
Le 21 zilhidjé 1256 (13 février 1841).

FRANCE.

10 Février 1841. — La loi des fortifications a été votée par la chambre des dé-
putés dans la séance du 1er. février, à une forte majorité; 237 voix contre 162.
Tous les amendemens ont été écartés, sauf celui de M. Lherbette, légèrement mo-
difié par le gouvernement et ayant pour objet d'interdire le classement de la ville
de Paris, si ce n'est par une loi spéciale. Par cet amendement le droit commun est
maintenu pour la ville de Paris, et ce n'est que la volonté des chambres qui pourra
permettre l'application de lois spéciales.

La longue discussion qu'avait soulevée l'amendement du général Schneider,
faisait craindre de nouveaux retards, à cause des cinq à six autres amendemens qui
devaient être présentés et discutés, mais comme nous venons de le dire, la chambre
les a écartés successivement et d'une manière très-expéditive; la loi elle même,
qui se compose de dix articles, a été adoptée sans désenparer.

L'assemblée s'est montrée si impatiente de mettre fin à des débats déjà si fort
prolongés que les efforts de M. Barrot et de ses amis n'ont pu obtenir l'adoption
de garanties stipulées par la commission autre que celle de l'amendement de M.
Lherbette, qui empêche la capitale d'être mise en état de siège, sans une mesure
législative. Ce point était en effet très-capital; il s'agissait de rassurer les esprits
inquiets qui auraient craint de voir sous des prétextes plus ou moins solides, le
pouvoir exécutif mettre Paris en état de siège, et tous ceux qui n'auraient pu
admettre que Paris, la ville de la liberté et de l'intelligence, pût être régie d'après
les lois spéciales aux places fortes. De la sorte, les fortifications de Paris doivent
être considérées comme une sauve-garde contre les chances d'une invasion et non
comme une mesure d'oppression. Paris ne sera pas soumis aux embarras et aux
servitudes d'une place de guerre, où le génie des arts et de l'industrie se trouve
presque toujours étouffé. Paris, comme le dit un journal, sera militairement une
ville fermée, politiquement, une ville ouverte.

Du reste, la question de la simultanéité des travaux de l'enceinte et des forts a
été résolue dans cette séance. M. le maréchal Soult, interpellé à ce sujet, a déclaré
que les travaux s'exécuteraient sans préférence marquée; M. le président du conseil
a de plus pris l'engagement de n'établir aucun ouvrage avancé à une distance
moindre que le fort de Vincennes (Sémaphore)

ANGLETERRE.

Le parlement anglais est en pleine activité. Mais à part la séance d'ouverture,
dont nous avons reproduit plus haut le compte-rendu, peu de questions intéressantes
ont encore été traitées. Le 2, sur l'interpellation de M. Hume, lord John Russel
a donné des explications sur la conclusion des affaires d'Orient. Après avoir établi
que le premier arrangement conclu par le commodore Napier, l'avait été sans
l'autorisation de l'amiral Stopford, il a dit que la soumission de Méhémet-Ali, sur-
venue en second lieu, par l'intermédiaire, cette fois, du commandant en chef, avait
été agréée par le Sultan, et que la restitution de la flotte, ainsi que la retraite de
l'armée de Syrie étaient des conditions stipulées, si on encore exécutées (on a
appris peu de jours après que ces deux faits étaient accomplis) lord Russel a ter-
miné par la déclaration expresse que l'assentiment du Sultan était dû au conseil des
quatre puissances; mais cette déclaration officielle est loin de détruire l'opinion
de ceux qui croient que l'assentiment de la Porte a été donné en dépit de nos voisins.

Dans la séance de la chambre des lords du 4 février, le comte de Minto a pré-
senté sa motion tendant à offrir au nom de la chambre des remerciemens à sir R.
Stopford, et aux marins qui ont servi sous ses ordres sur la côte de Syrie. Il est
entré dans de longs développemens sur cette expédition et sur les antécédens de
la vie de sir Stopford.

Lord Wellington a pris ensuite la parole pour appuyer la motion. En parlant
de la prise de St. Jean-d'Acie, je ne sache pas, a-t-il dit, qu'il y ait d'autre
exemple d'un succès pareil que la prise de St. Jean-d'Ulloa par les français.

Le procès de lord Cardigan, préoccupe vivement l'attention publique en Angle-
terre. Voici ce que nous lisons à ce sujet dans le Standard:

Des ordres ont été donnés par le bureaux des eaux et forêts, relativement aux
préparatifs à faire dans la chambre des lords, pour le jugement du comte, et dans
ce matin des ouvriers étaient occupés à prendre les mesures nécessaires pour
l'accomplissement de ces travaux. De nouveaux bancs seront ajoutés de chaque
côté de la chambre pour l'usage des pairs et une nouvelle galerie doit être ajoutée
à la tribune publique pour la commodité des personnes qui seront assez geureuses
pour obtenir des billets du lord grand chambellan qui est déjà dit on accablé de
demandes. On évalue à environ 2,000 liv. st. (50,000 fr.) le montant approximatif
des travaux à exécuter dans la chambre haute à l'occasion de ce procès. (idem)

κασιν τοῦ Κόμητος γενητέων ἐν τῇ βουλῇ τῶν Λόρδων προπαρασκευῶν. Καὶ σί-
μερον πρώτας ἤδη οἱ ἐργάται ἡσυχολοῦντο εἰς τὰς ἀναγκαίας περὶ τοῦτο καταμετρή-
σεις. Νέα βάρθα θέλουσιν προσεθῆ ἑκατέρωθεν τοῦ βουλευτηρίου διὰ τοὺς δημοτίμους
καὶ νέα στοὰ θέλει οἰκοδομηθῆ παρὰ τὸ διὰ τὸ κοινὸν ὀρισμένον θεωρητήριον χάριν
τῆς εὐκολίας τῶν ἀνθρώπων ὅσοι εὐτυχῶσιν νὰ ἐπιτύχουν εἰσιτήρια ἀπὸ τὸν Λόρ-
δον ἀρχικαγγελάριον ὅστις λέγουσιν ὅτι λαβὼν ἄχρι τοῦδε ἀπέιρους περὶ τούτου
αἰτήσεις. Ὑπολογίζονται εἰς 56,000 δραχ. αἱ ἐργασίαι ὅσαι θέλουσιν γενῆ ἐν τῇ
βουλευτηρίῳ χάριν τῆς δίκης ταύτης. (Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.)

Ἄριθ. ἔγγρ. 996

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Πρὸς τοὺς Οἶκον. Ἐπιτρόπους καὶ τοὺς Ταμίας τοῦ Κράτους.

Ἀπολεσθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 306 πιστοπ. Γραμματείου, ἐπ' ὄνοματι τοῦ λοχαγοῦ τῆς
παλαιᾶς Φάλαγγος Ἀναστασίου Τσόκρη, ἐξεδόσαμεν ἀντίγραφον αὐτοῦ, τὸ ὅποιον
ὀλεται παραδεχθῆ εἰς τὰς δημοπρασίας ἐθν. γαιῶν καὶ κτημάτων, ἀντὶ τοῦ πρωτο-
τύπου, τὸ ὅποιον κηρύττομεν ἄκυρον.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4. Φεβρουαρίου 1841.

Ὁ Διευθυντὴς Γ. ΤΣΑΜΕΝΟΣ.

διατάξεις ἀφορώσας τοὺς κανονισμούς τῆς συνεδριάσεως, καὶ τὰς εὐκολίας
τῶν συνεδριασάντων.

Ἐν τούτοις μετ' εὐχαριστήσεως κοινοποιούμεν, ὅτι ὡς πᾶρεδροι τῆς
συνεδριάσεως ἐκλέχθησαν ὁ Διδάκτωρ καὶ Ἰππότης κύριος Γαϊτάνος Γεωρ-
γίνης, ἀνώτατος ἐφοροῦ τῶν Γυμνασίων τοῦ μεγάλου Δουκάτου, καὶ ὁ Ἰπ-
πότης κύριος Ἰωσήφ Γάλαρνης, Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Πεισῶν.

Ἐν Φλωρεντίᾳ, τὴν 28 τοῦ Δεκεμβρίου τῶν 1840.

Ὁ Γενικὸς πρόεδρος

ΜΑΡΚΕΖΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΡΙΔΟΛΦΗΣ.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Ἰππότης Φερδινάνδος Ταρτίνης.

Le gérant responsable JEAN A. BALI.